

A fenti szakasz számomra a soha meg nem álló, mindig jobbá és jobbá válni akaró, a teljesség felé törekvő lélek hazafelé tartó útjáról szól. Szokásaink, mintázataink, értékítéleteink a praktikus életet gördülékennyé teszik, mindemellett bekorlátoznak. Hiányos tudásunk, a felismert rész igazságaink könnyen hamis útra vezetnek bennünket, mert a hiányzó részeket az emberi képzeletünk feltölti a saját vélt igazságaival, ami emberi mivoltunkból adódóan esendő lehet. A teljesség számomra a mindent, az egymással akár ellentétes dolgokat is magában foglaló egységet jelenti. Egyben a végtelen és végtelenben az egy. Mindennek az alapja, ugyanakkor mindenek fölött álló. Ez az igazság mindenütt ott van, és amikor a lelkemben elcsendesül a világ, akkor hallhatom a harmóniáját. Ilyenkor nem marad bennem kérdés csak béke.

Köszönöm, Istenem, ezeket a megszentelt pillanatok, amikor betekintést engedsz Isteni művedbe, és megengeded, hogy osztozzunk a teremtés és teremtettség örömében.

Mit tehetek azért, hogy alkalmassá tegyem magam az élet teljességének befogadására?

Kecskés-Vincze Eszter, Óbuda